

ทฤษฎีแนวคิดและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ทฤษฎีเกี่ยวกับวิทยุโทรทัศน์

วิทยุโทรทัศน์ (Television) คือ การส่งและการรับภาพและเสียง โดยเครื่องส่ง และเครื่องรับอิเล็กทรอนิกส์ออกอากาศด้วยกระแสคลื่นวิทยุที่ใช้พลังงานไฟฟ้าเป็นคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้า จากเครื่องส่งไปยังเครื่องรับที่อยู่ห่างไกล (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2528 : 9) ดังนั้น จะเห็นว่า วิทยุโทรทัศน์เป็นการรวมคุณสมบัติของวิทยุกระจายเสียง ภาพยนตร์และหนังสือพิมพ์เข้าด้วยกันโดยผู้ชมสามารถได้ยินเสียง เห็นภาพเคลื่อนไหวและตัวหนังสือไปพร้อม ๆ กัน ฉะนั้นวิทยุโทรทัศน์จึงเป็นสื่อมวลชนที่แสดงเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้ชัดเจนที่สุด เพราะคนเรานั้นสามารถรับรู้จากการเห็นถึงร้อยละ 75 จากการได้ยินร้อยละ 13 จากการสัมผัสได้ร้อยละ 6 จากกรสร้อยละ 3 วิทยุโทรทัศน์ให้ทั้งการได้เห็นและการได้ยินทำให้เรารับรู้ถึง ร้อยละ 88 ฉะนั้น วิทยุโทรทัศน์ จึงมีคุณสมบัติในการพัฒนาคนเพื่อให้เกิดความรู้ทัศนคติความซาบซึ้ง ค่านิยม ตลอดจนทักษะ (อรรรณพ เขียรถาวร, 2525 : 117)

ภาระหน้าที่หลักสื่อมวลชนโดยเฉพาะวิทยุโทรทัศน์ตามบทบาทและสถานภาพของสังคม ในฐานะที่เป็นเครื่องมือสื่อสารมวลชนในสังคมมีอยู่ด้วยกัน 4 ประการ คือ

1. การสังเกตและติดตามเหตุการณ์หรือเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับสิ่งแวดล้อมทั้งภายในและภายนอกสังคม คือ หน้าที่ในการเก็บรวบรวมและกระจายข่าวสารต่าง ๆ ที่ควรแก่การสนใจไปสู่สมาชิกในสังคม
2. การชี้แจงให้เห็นถึงสิ่งที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์หรือเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น คือ หน้าที่ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องราว หรือเหตุการณ์นั้น ๆ อย่างรอบคอบ เพื่อให้สมาชิกในสังคมได้รับทราบและเกิดความเข้าใจอย่างถูกต้อง
3. การถ่ายทอดมรดกทางสังคม คือ หน้าที่สืบทอดความคิดเห็น ความเชื่อ ค่านิยม และบรรทัดฐานทางสังคม จากสมาชิกของสังคมในช่วงยุคสมัยหนึ่ง ไปสู่สมาชิกในช่วงยุคสมัยต่อ ๆ ไป เพื่อเป็นการอบรมให้สมาชิกได้เรียนรู้บทบาทของสถานภาพของตนเอง
4. การให้ความบันเทิง คือ มุ่งทำหน้าที่ในด้านการสร้างสรรค์ ความสนุกสนาน ความเพลิดเพลินให้แก่สมาชิกในสังคม เพื่อเป็นการพักผ่อนและลดความตึงเครียด (ขวัญเรือน

ไชยอุดม, 2520 : 25-26) จะเห็นว่า วิทยุโทรทัศน์มีบทบาทและสถานภาพของสังคมค่อนข้างชัดเจน เพราะฉะนั้น ในส่วนที่เกี่ยวกับความสำคัญของวิทยุโทรทัศน์ในฐานะที่เป็นสื่อมวลชนมีดังนี้คือ

1. การให้ข้อเท็จจริงแก่ประชาชน
2. การให้การศึกษา และ
3. การแสดงความคิดเห็น (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2528 : 14)

และในส่วนที่เกี่ยวกับหน้าที่ของวิทยุโทรทัศน์โดยเฉพาะ มีดังนี้ คือ

1. วิทยุโทรทัศน์จะต้องสื่อสารอย่างรวดเร็วและให้เกิดความเข้าใจโดยเสนอข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ในโลก
2. วิทยุโทรทัศน์จะต้องเสนอบทความที่ช่วยเหลือโดยเฉพาะหลาย ๆ ด้าน ในการให้ศึกษา เราจำเป็นต้องใช้วิทยุโทรทัศน์ในการช่วยเพิ่มเติมช่องว่างในด้านต่าง ๆ ให้เต็มบริบูรณ์ ซึ่งปัจจุบันนี้มีการใช้วิทยุโทรทัศน์ในการเรียนในห้องเรียน
3. วิทยุโทรทัศน์จะต้องมีส่วนร่วมในการฝึกหัดและเป็นการยกตัวอย่างของความกล้าหาญและความเป็นผู้นำ ความสำคัญของการโต้เถียงกันในสังคมประชาธิปไตย จะต้องได้รับการครีครองเป็นอย่างดี ซึ่งเราอาจจะได้รับผลคลายความหรือการถกเถียง อภิปรายกันต่อไป
4. วิทยุโทรทัศน์เป็นเพียง เครื่องมือช่วยกระจายความสามารถของมนุษย์ และมีขอบเขตจำกัด วิทยุโทรทัศน์จะเป็นเครื่องมือที่พิเศษและมีหลักมาเพียงใดก็ตามรายการที่ออกอากาศก็จะเป็นเพียงผลสะท้อนชีวิตเราปัจจุบันและ แสดงถึงรสนิยมของผู้จัดการและผู้ฟัง ฉะนั้นวิทยุโทรทัศน์จะเป็นส่วนร่วมนิสัยและความสามารถของผู้ส่งและผู้รับฟังด้วย (Siepman, 1952 : 60-69)

วิทยุโทรทัศน์เป็นสื่อมวลชนที่ใกล้ชิดกับคนในสังคมเมือง เป็นอย่างมากจนอาจกล่าวได้ว่า วิทยุโทรทัศน์เป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของคนและครอบครัวในเมือง โดยเฉพาะอิทธิพลที่มีต่อเด็กในด้านต่าง ๆ พอสรุปได้ดังนี้

1. วิทยุโทรทัศน์สามารถกระตุ้นหรือส่งเสริมให้เด็กกระทำอย่างหนึ่งได้เมื่อเด็กมีความโน้มเอียงที่จะทำเช่นนั้นอยู่แล้ว
2. วิทยุโทรทัศน์สามารถสร้างทัศนคติและค่านิยมใหม่ให้เกิดขึ้นแก่เด็กได้หากเด็กไม่เคยมีความรู้หรือประสบการณ์กับสิ่งนั้นมาก่อน

3. วิทยุโทรทัศน์ที่หัวใจเด็กชายด้าน ขาดความเห็นอกเห็นใจ

อย่างไรก็ตาม วิทยุโทรทัศน์เป็นสื่อมวลชนซึ่งมีคนจำนวนมาก และมีอิทธิพลต่อความรู้สึกคิดและพฤติกรรมของเด็กอยู่มาก จึงควรจะต้องมีการควบคุมโดยผู้ที่มีความเกี่ยวข้องกับเด็ก เช่น รัฐบาล ทางบ้าน และโรงเรียน เพื่อจัดอันตรายนี่เกิดจากวิทยุโทรทัศน์ ซึ่งมาตรการที่จะกระทำได้นี้มีอยู่ 3 ประการ คือ

1. แนะนำและควบคุมให้เด็กดูเฉพาะรายการที่เหมาะสมกับวัยและระดับจิตใจของเด็ก
2. สถานีและผู้จัดรายการวิทยุโทรทัศน์จะต้องคำนึงถึงประเภทของรายการและช่วงเวลาที่เหมาะรายการ รวมทั้งจัดรายการที่เป็นประโยชน์ให้มากขึ้นโดยเฉพาะกับเด็ก
3. นำเอามาตรการเรื่องรสนิยมและคุณภาพของรายการมาบังคับสถานีเพื่อให้ผู้จัดรายการปฏิบัติตาม

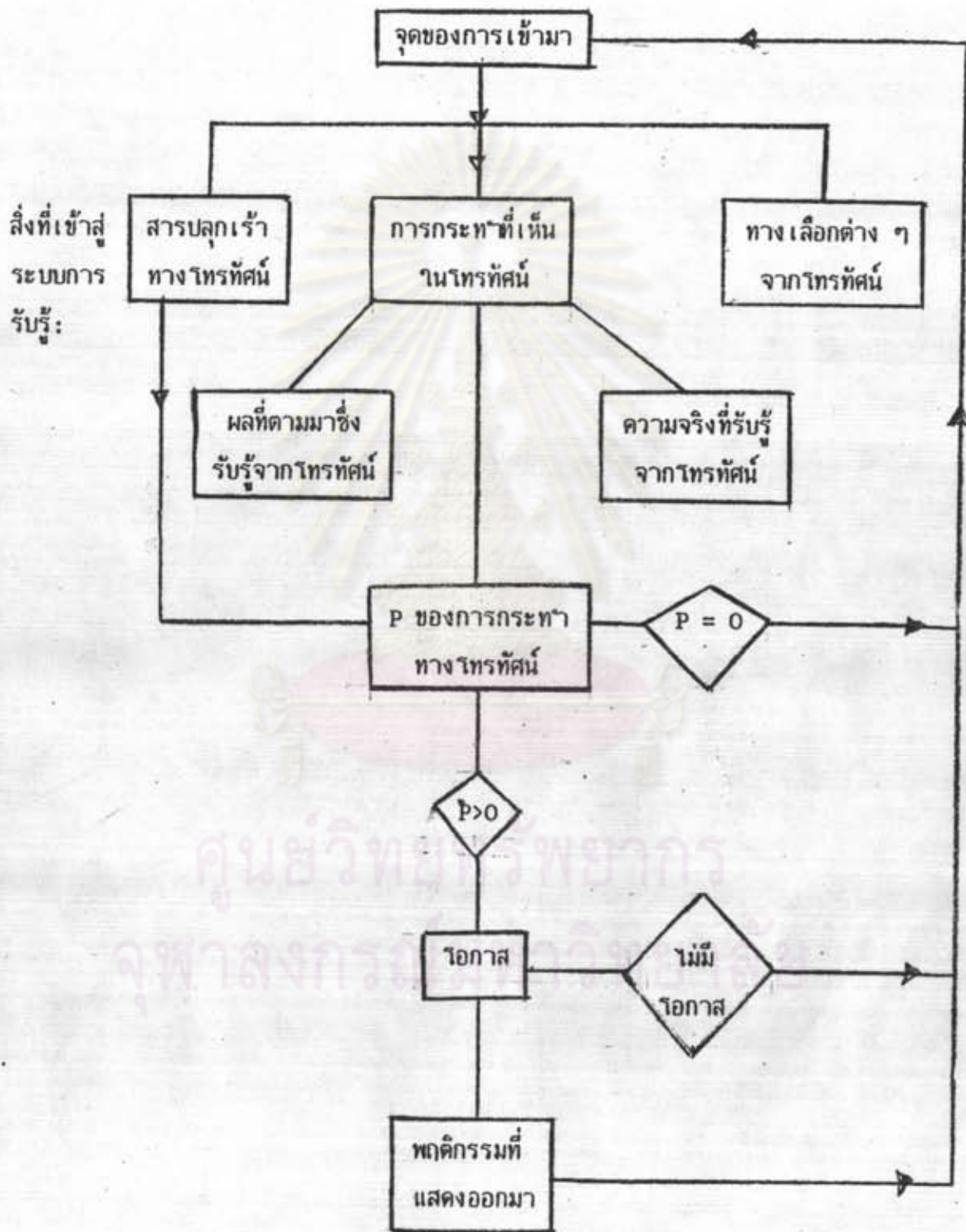
แต่ทั้งหมดนี้ต้องร่วมมือกันทุกฝ่ายจนในที่สุดวิทยุโทรทัศน์ก็จะ เป็นผู้สร้างสรรค์เด็ก (ประมะ สตะเวทิน, 2528 : 50-53) อย่างแท้จริง

องค์การศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติได้วางหลักเกณฑ์กลางเกี่ยวกับอิทธิพลของสื่อมวลชนทางด้านวิทยุโทรทัศน์ว่าจะ เป็นสื่อที่ทรงอิทธิพลได้ต่อเมื่อประชากรของชุมชนหรือของประเทศมีเครื่องรับเฉลี่ย 1 เครื่อง ต่อประชากร 100 คน ประเทศไทยประมาณว่า มีไม่ต่ำกว่า 2,000,000 เครื่อง หรือเฉลี่ยคนไทย 25 คน จะมีเครื่องรับวิทยุโทรทัศน์ 1 เครื่อง จึงจะถือว่าสื่อวิทยุโทรทัศน์ของไทยทรงอิทธิพลมากเพียงพอ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2528 : 214)

ทั้งภาพ เสียง สี การเคลื่อนไหว ความหลากหลายของเนื้อหา เข้าวชนขอบดูวิทยุโทรทัศน์เพื่อความบันเทิง เนื้อหาสาระความรู้ เพื่อเสริมจินตนาการและเพื่อการสมาคมการเลียนแบบของเยาวชน จากรายการวิทยุโทรทัศน์จะมีทั้งในรูปที่กว้างร้าย โลกโฉน และที่ส่งเสริมสังคม เช่น ความเป็นผู้นำใจต่อผู้อื่น เป็นต้น (สื่อมวลชนเพื่อเยาวชน, 2528 : 99)

สวนิต ยมาภัย และคณะ ได้อธิบายถึง กระบวนการที่แสดงถึงการชมวิทยุโทรทัศน์กับพฤติกรรมการแสดงออกไว้ดังนี้

รูปที่ 1 แบบจำลองกระบวนการที่แสดงถึงการเชื่อมโยงทฤษฎีโทรทัศน์กับพฤติกรรมกรรมการแสดงออกของบุคคล

นิยามศัพท์เฉพาะในแบบจำลองอย่างย่อ

การกระทำทางโทรทัศน์	:	รูปแบบของพฤติกรรมของมนุษย์ใด ๆ ก็ตามที่แสดงทางโทรทัศน์
สิ่งที่เข้าสู่ระบบการรับรู้	:	สารต่าง ๆ จากโทรทัศน์ และคุณสมบัติที่ เกี่ยวข้อง
การปลุกเร้าทางโทรทัศน์	:	ความมากน้อย ซึ่งบุคคลถูกกระตุ้นให้กระทำ อย่างใดอย่างหนึ่ง ในสถานการณ์ขณะนั้น ๆ
ผลที่ตามมาจากโทรทัศน์	:	ผลรวมของค่านิยมทางบวก ลบ ด้วยค่าความ นิยมทางลบ ซึ่งเรียนรู้จากโทรทัศน์และซึ่งควบคุม ไว้กับการกระทำอย่างหนึ่ง
ความจริงที่รับรู้ได้จากโทรทัศน์	:	ระดับซึ่งบุคคลรับรู้ การถ่ายทอด การกระทำ ทางโทรทัศน์ว่าเป็นความจริงมากน้อย
ทางเลือกที่ได้จากโทรทัศน์	:	พฤติกรรมเชิงสังคมอื่น (ที่เกี่ยวข้อง) แสดง ทางโทรทัศน์
P. การกระทำทางโทรทัศน์	:	ความน่าจะเป็นไปได้ของการนำเอาการกระทำ ทางโทรทัศน์ไปปฏิบัติจริง
โอกาส	:	โอกาสในชีวิตจริงที่จะนำเอาการกระทำทาง โทรทัศน์ไปปฏิบัติ
พฤติกรรมที่แสดงออกมา	:	การแสดงพฤติกรรมทางสังคม ซึ่งสามารถ สังเกตเห็นได้ อันเป็นพฤติกรรมซึ่งเคยแสดง ทางโทรทัศน์

อาจจะกล่าวได้ว่า บุคคลคนหนึ่งดูรายการโทรทัศน์รายการหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการแสดง
พฤติกรรมอย่างหนึ่ง จะได้รับสิ่งที่เข้าสู่ระบบการรับรู้อื่นเกี่ยวข้องโดยตรงกับพฤติกรรมที่เป็นไปได้
หลายอย่าง สิ่งที่สาคัญที่เข้าสู่ระบบการรับรู้ก็คือ การแสดงบทบาทของการกระทำอย่างใดอย่าง
หนึ่ง (การแสดงทางวิทยุโทรทัศน์) สิ่งเข้าสู่ระบบของการรับรู้อย่างอื่น ๆ ก็คือ ระบบของความ
น่าตื่นเต้น การปลุกเร้า ความดึงดูดใจ ความน่าสนใจ และ เหตุจูงใจที่จะกระทำอันแนบเนื่องมา
กับการนำเสนอรายการนั้น ๆ (เรียกรวม ๆ ก็คือ การปลุกเร้าทางโทรทัศน์ และการกระทำ
ต่าง ๆ ที่เป็นไปได้อื่น ๆ ของพฤติกรรมทางโทรทัศน์และการกระทำต่าง ๆ ที่เป็นไปได้

อย่างอื่น ๆ ของพฤติกรรมทางโทรทัศน์ที่อยู่ในบริบทเดียวกัน (ทางเลือกที่เป็นไปได้จากวิทยุโทรทัศน์) นอกจากนี้เราอาจพิจารณาด้วยว่า ผลที่ตามมาของการกระทำสำคัญ ๆ ตามที่แสดงทางวิทยุโทรทัศน์ทั้งทางตรงทางอ้อมก็ดี (ผลที่ได้รับจากวิทยุโทรทัศน์) และระดับของการสวมบทบาทอย่างสมจริงก็ดี (ความจริงที่ได้รับจากวิทยุโทรทัศน์) ล้วนเป็นสิ่งเข้าระบบการรับรู้

ทั้งระดับของการรับรู้ได้ง่ายและการปลูกเร้าเป็นเงื่อนไขที่จำเป็นแก่การเลียนแบบจำลองนี้จะเกี่ยวกับ "ช่วงระยะเวลาหนึ่ง" จากระยะเวลาทั้งหลาย ซึ่งประกอบกันขึ้นมาเป็นประสบการณ์ที่ได้รับจากโทรทัศน์ (สวานิค ยมาภัย และคณะ, 2528 : 57-59)

ทฤษฎีเกี่ยวกับกีฬา

กีฬา (Sport) เป็นคำที่ตัดทอนมาจาก Disport แปลว่า เล่น สนุก หรือทำให้เพลิดเพลิน ณ ที่ใดที่หนึ่ง เช่น กลางแจ้ง ในอาคาร และการปฏิบัติภารกิจ ๆ ที่เป็นไปเพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน เพื่อออกกำลังกาย หรือฝึกหัดร่างกายและจิตใจให้มีทักษะในการเล่นนั้น ๆ ภายใต้อุดมคติ กติกา เนื้อหาและขอบเขตของเวลาที่กำหนด ก็เรียกว่ากีฬาทั้งสิ้น (จิตวิทยาการกีฬา เบื้องต้น, 2527 : 1)

ในกฎบัตรระหว่างประเทศด้านพลศึกษา และการกีฬาขององค์การศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ (Unesco) มีนโยบายให้ประเทศต่าง ๆ ตระหนักว่า

พลศึกษาและการกีฬามีบทบาทสำคัญในอันที่จะช่วยปลูกฝังค่านิยมเบื้องต้น เพื่อพัฒนาไปสู่ความเป็นบุคคลที่สมบูรณ์แบบ และมีสาระสำคัญที่เกี่ยวข้องกับสื่อมวลชนมีอิทธิพลต่อการส่งเสริมพลศึกษาและการกีฬา ดังนี้

- มีบทบาทในด้านสื่อมวลชน ทั้งตระหนักถึงหน้าที่และความรับผิดชอบในการช่วยส่งเสริมพลศึกษาและการกีฬา เพื่อพัฒนาคุณค่า ด้านจริยธรรม และมนุษยธรรมให้เกิดขึ้นกับสังคม

- บุคคลในวงการพลศึกษาและการกีฬา และสื่อมวลชนควรมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิด เพื่อร่วมมือกันส่งเสริมการพลศึกษาและการกีฬาให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้น รวมทั้งให้ข้อมูลหรือข่าวสารที่ถูกต้อง ด้วยเหตุนี้การฝึกอบรมผู้สื่อข่าว จึงควรแทรกความรู้ด้านพลศึกษาและการกีฬาไว้ด้วย

ดังนั้น การพลศึกษาและการกีฬาจะก้าวหน้าไปได้ด้วยดี เมื่อมีการร่วมมือกับสื่อมวลชน และการพลศึกษาและการกีฬาเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานที่พึงมี หรือได้รับการสนับสนุนของมนุษย์ทุกคน (รายงานการประชุมสัมมนาในระดับชาติ เรื่อง บทบาทของสถาบันการศึกษาการกีฬา และหน่วยงานต่าง ๆ และการออกกำลังกายสำหรับทุกคน 21-24 พฤศจิกายน 2526 ณ ห้องประชุมกรมพลศึกษา)

การส่งเสริมการกีฬานั้นควรได้รับการส่งเสริมตั้งแต่เด็ก และควรพัฒนาคนไปเรื่อย ๆ จากการเป็นผู้เล่นจนเป็นทีมชาติ เป็นผู้ฝึกสอน และผู้จัดการทีม (เจษฎา เจียรณีย์, "การส่งเสริมพลศึกษาและการกีฬา". สหสท. 4 ธันวาคม 2527 : 39)

รัฐพันธ์ กาญจนรังสรรค์ และสุจิตรา แสงหิรัญ ได้รับทุนฝึกอบรมตามแผนโคลัมโบ เพื่อศึกษาแนวทางการส่งเสริมกีฬา สภากีฬาแห่งประเทศไทย ได้รายงานถึงนโยบายหลักในการส่งเสริมกีฬาของประชาชน ซึ่งกำหนดไว้ 4 แนวทางดังนี้ คือ

1. จัดกีฬาเพื่อมวลชน (Sports for All) โดยชักชวนและกระตุ้นให้ประชาชนทุกเพศทุกวัยมีส่วนร่วมในกิจกรรมกีฬาดังต่าง ๆ ที่จัดขึ้นให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้
2. ส่งเสริมและสนับสนุนให้ผู้ที่มีความพรสวรรค์ทางด้านกีฬา (Gifted athletes) ได้มีโอกาสพัฒนาตัวเองจนถึงขั้นสูงสุด
3. จัดสถานที่และอุปกรณ์กีฬา (Sports Facilities) ให้เพียงพอและเหมาะสมแก่ชุมชนแต่ละแห่งให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้
4. การส่งเสริมเจ้าหน้าที่กีฬา (Sports Officials) ให้สามารถปฏิบัติงานด้านกีฬาเพื่อมวลชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ (รัฐพันธ์ กาญจนรังสรรค์ และคณะ, สิงคโปร์กับการบริหารการส่งเสริมกีฬาสำหรับทุกคน, 1-3 (อค์สาเนา)

นอกจากนี้ยังกล่าวถึงวิธีการต่าง ๆ ในการส่งเสริมกีฬาของประเทศไทย เช่น การจัดกิจกรรมกีฬาและออกกำลังกายเพื่อมวลชน การจัดเทศกาลกีฬา การจัดการแข่งขันกีฬาเขต การจัดการสอนกีฬา การจัดหลักสูตรฝึกอบรมกีฬา และโครงการผู้ฝึกสอนกีฬา และโครงการผู้ฝึกสอนกีฬา

ศาสตราจารย์โรนัล เบิร์ต หัวหน้าภาควิชาสุขศึกษา พลศึกษา นันทนาการ และกิจกรรมเข้าจังหวะ แห่งมหาวิทยาลัยหลุยส์เซียนา ประเทศสหรัฐอเมริกา ได้บรรยายในการ

ประชุมสัมมนาระดับชาติของประเทศไทย เรื่อง การพลศึกษาและการกีฬาในการสร้างชาติ โดยกล่าวถึงการส่งเสริมกีฬาไว้ว่า

การกีฬาควรเป็นสิ่งที่ช่วยต่อการส่งเสริมทางพลศึกษา และอาจนำเอาข้อเสนอแนะทางการพลศึกษาไปใช้ได้ การศึกษากับการแข่งขันมีความสมบูรณ์ในตัวของมันเอง และเป็นที่ต้องการของทั่วโลก การกีฬาจึงควรมีจุดมุ่งหมายเพื่อเสริมสร้างสุขภาพที่ดี และให้แนวความคิดที่ถูกต้อง อันได้แก่

1. การกีฬาควรทำเพื่อมวลชน คือ ทุกคนมีโอกาสที่จะเข้าร่วมกิจกรรมได้ โดยไม่จำกัดความสามารถ และอายุมีการจัดกลุ่มภาพระดับความสามารถ เช่น ระดับโลก หรือกีฬาโอลิมปิก กีฬาระดับประเทศ และกีฬาระดับรัฐซึ่งนับว่าเป็นการวางรากฐานของกีฬาที่เลือกสรรแล้ว สิ่งจำเป็นอีกอย่างหนึ่ง คือ การเสริมสร้างโอกาสให้นักกีฬาซึ่งไม่เคยหวังจะชนะการแข่งขันเลย ประสบความสำเร็จได้รับชัยชนะบ้าง

2. การกีฬาควรเข้าถึงชีวิต ทั้งเด็กและผู้ใหญ่ควรมีโอกาสการเล่นกีฬาเท่าเทียมกัน โดยอาจปรับวิธีการเล่นบ้างเล็กน้อย เพื่อความเหมาะสมของแต่ละวัย เช่น การจัดการแข่งขันกีฬาระหว่างกลุ่มผู้สูงอายุ ซึ่งสามารถชดเชยความสามารถที่ลดลงไปได้ เพราะคนสูงอายุต้องการกีฬาเพื่อป้องกันการเสื่อมของสุขภาพ และเสริมสร้างสมรรถภาพทางร่างกาย (โรนัล, เบิร์ด. การพลศึกษาและการกีฬาในการสร้างชาติ แปลโดย พรศรี ใจงาม, : 5-6 (อัดสำเนา)

ศาสตราจารย์ บีเตอร์ แมคอินทอช ได้เขียนรายงานเรื่อง โครงการมวลชนของทั่วโลก ได้ให้ความหมายของกีฬามวลชน (Sport for all) ไว้ดังนี้

คำว่า กีฬามวลชน (Sport for all) อาจเรียกว่ากีฬาสำหรับทุกคน หรือกีฬาเพื่อประชาชน หมายถึง การออกกำลังกายที่กระทำร่วมกันของคนจำนวนมาก โดยเน้นคุณประโยชน์ ด้านนันทนาการ ความสนุกสนานและการได้มีส่วนร่วมในกิจกรรม

นอกจากนี้ ศาสตราจารย์ บีเตอร์ แมคอินทอช ยังได้กล่าวถึงการดำเนินการกีฬามวลชนของประเทศต่าง ๆ ซึ่งสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

1. ความหลากหลายของกิจกรรม เป็นกุญแจแห่งความสำเร็จของกีฬาเพื่อมวลชน
2. มีผู้สนใจกีฬาและ เกมสกีการเล่นที่เป็นแบบแผนหรือใช้ในการแข่งขันมากขึ้น ทั้งนี้จะ

เห็นได้จากผลงานของสมาคมหรือสหพันธ์กีฬาระหว่างประเทศ ซึ่งดำเนินงานในลักษณะการ
แข่งขันโอลิมปิก

3. การวิ่งเหยาะ หรือการโยนจานบิน (Prisbee) สำหรับเล่นในบ้าน ได้เริ่มเป็นที่สนใจของชนทุกเพศ ทุกวัยที่ไม่ชอบร่วมในกีฬาที่จัดขึ้นเป็นประจำอยู่แล้ว

4. การวิ่งเหยาะ และฟุตบอล เป็นกีฬา 2 ประเภท ที่ได้รับความสนใจจากชนทั่วไปในปัจจุบัน เพราะทั้งคู่ได้เปรียบตรงที่ต้องการอุปกรณ์น้อย ดังนั้น ทั้งคนมีฐานะร่ำรวย และคนจนมี
โอกาสเล่นได้เหมือนกัน.

5. กีฬาเพื่อมวลชน ได้รับประโยชน์จากการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และการฝึกฝนใน
ต่างประเทศ การแลกเปลี่ยนข่าวสาร และประสบการณ์ที่มีจุดประสงค์ใหญ่ ๆ ร่วมกัน ซึ่งเป็นจุด
ประสงค์เบื้องต้นอันดับหนึ่งของยูเนสโก คือ ความเข้าใจในระหว่างประเทศต่าง ๆ (Peter Mc
Intoch, Report on Sports for All Program Throughout the World แปลสรุป
โดย เฉลิม ชัยวัชรารักษ์, หน้า 7 (เอกสารโรเนียว).)

ในประเทศสหรัฐอเมริกา จากการรายงานของ U.S News and World Report¹
พบว่า ในปี ค.ศ.1979 ประชาชนชาวอเมริกา ได้เข้าร่วมเล่นกีฬา และออกกำลังกายอย่างน้อย
1 ครั้ง ในกีฬาทั้งหมด 25 ประเภท เป็นจำนวนเกือบ 700 ล้านคน โดยเรียงลำดับดังนี้

1. ว่ายน้ำ	103.5	ล้านคน
2. จักรยาน	75	ล้านคน
3. ตกปลา	63.9	ล้านคน
4. อยู่ค่ายพักแรม	58.1	ล้านคน
5. โบว์ลิ่ง	44.4	ล้านคน
6. พูลและบิลเลียด	35.8	ล้านคน
7. พายเรือ	35.2	ล้านคน
8. บิงปอง	32.2	ล้านคน
9. เทนนิส	28.2	ล้านคน
10. ซอฟบอล	27.3	ล้านคน

¹Michael Chubb and Holly R. Chubb. One Third of Our Time?

11. บาสเกตบอล	25.8	ล้านคน
12. สเก็ตน้ำแข็ง	25.8	ล้านคน
13. ล่าสัตว์	20.5	ล้านคน
14. กอล์ฟ	10.6	ล้านคน
15. เบสบอล	15.7	ล้านคน
16. ฟุตบอล	14.9	ล้านคน
17. สกีนํ้า	14.7	ล้านคน
18. สกีกบ	11.0	ล้านคน
19. จักรยานยนต์	9.7	ล้านคน
20. สโนว์โมบิล	9.2	ล้านคน
21. วิ่งเหยาะ	8.5	ล้านคน
22. แล่นเรือ	7.3	ล้านคน
23. ยิงธนู	5.5	ล้านคน
24. แชนด์บอล	5.3	ล้านคน
25. แร็กเก็ตบอล	2.7	ล้านคน

จะเห็นว่า ในระยะ 10 ปีที่ผ่านมา คนไทยเล่นกีฬามากขึ้น แต่จำนวนนักกีฬาในระดับการแข่งขันน้อยลง ยกเว้นกีฬาประเภทฟุตบอล แต่การทุ่มเทเพื่อความสมบูรณ์แบบแทบไม่มี เมื่อเปรียบเทียบกับญี่ปุ่น เกาหลี ทั้งนี้เป็นเรื่องของวัฒนธรรมไทยยังค้างอยู่ที่ให้แสดงออกถึงความอ่อนโยนถูกอบรมอยู่ตลอดเวลา (เจริญ วรธนะสิน, มติชน 18 มีนาคม 2531 : 18) โดยความจริงแล้ว การเล่นกีฬาถือเป็นอุปกรณ์อย่างหนึ่งที่ใช้ในการพัฒนาประชากรของรัฐให้เป็นผู้มีสุขภาพดี สามารถดำรงชีวิตอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข สามารถสร้างสรรค์สังคมให้เจริญก้าวหน้าไปยิ่งขึ้น (กองวิสุทธารมณ "การเล่นกีฬาเพื่อสุขภาพ". สทสท. 1 มกราคม 2520 : 1-4)

เพราะฉะนั้น ทางด้านครอบครัวมีอิทธิพลต่อการเล่นกีฬาของนักกีฬาโดยเฉพาะเด็ก และเยาวชนเป็นอย่างมากทั้งในด้านสนับสนุนให้เล่นกีฬา และในขณะที่ทำการแข่งขัน จะเห็นว่านักกีฬาแต่ละคนมีพื้นฐานทางด้านครอบครัวที่แตกต่างกัน

ในสภาพของสังคมไทยสถาบันครอบครัวมีส่วนเกี่ยวข้อง หรือสัมพันธ์กับการเล่นกีฬามากพอสมควร เช่น ในสมัยก่อน บิดา มารดา จะไม่ยอมให้ลูกหญิงเล่นกีฬา หรือออกกำลังกาย ปัจจุบันเจตคติเช่นนี้ได้เปลี่ยนไป แต่ก็ยังมีอยู่บ้าง

ในส่วนความสัมพันธ์แล้ว ครอบครัวกับการเล่นกีฬา มีความสัมพันธ์กัน ดังนี้

1. บิดาหรือมารดา หรือทั้งสอง เป็นนักกีฬา หรือเคยเล่นกีฬามาก่อน มักจะส่งเสริมให้บุตร เล่นกีฬา และ โดยมากจะ เลือกประเภทกีฬาที่ เหมือนกับบิดามารดาเคยเล่น
2. ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว จะมีอิทธิพลอย่างมากต่อการที่จะให้บุตรได้เล่นกีฬาหรือไม่
3. การศึกษาเป็นสิ่งสำคัญสำหรับทุกคน ซึ่งจะต้องมาก่อนสิ่งอื่นใด การเล่นกีฬา อาจมีผลกระทบต่อ การเรียน ดังนั้น บิดามารดาจึง ไม่ยอมมาให้ลูกได้เล่นกีฬา
4. ในสังคมไทย ไม่มีนักกีฬาอาชีพ การเล่นกีฬาที่ เก่งอย่างไร ก็ไม่มีผลตอบแทนทางการเงิน

จากการค้นคว้าวิจัยในต่างประเทศ (อ้างในจิตวิทยาเบื้องต้น) ยังพบว่า

1. ชนิดของกีฬาที่แต่ละคนเล่น นอกจากจะเป็นไปตามความต้องการ ความสนใจแล้ว ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม ยัง เป็นองค์ประกอบสำคัญในการเลือกเล่นกีฬา
2. นักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬา มีความหวังว่า การได้รับความสำเร็จจากการเล่นกีฬา จะมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงฐานะทางสังคมของตน
3. บุคคลที่มาจากครอบครัวระดับปานกลาง มักจะมีแรงจูงใจที่จะ เปลี่ยนแปลงสถานะทางสังคมของตัวเองให้สูงขึ้นมากกว่าบุคคลที่มาจากฐานะครอบครัวที่อยู่ในระดับยากจน
4. ผู้ฝึกสอนกีฬาต้องให้ความสนใจเกี่ยวกับเรื่องสถานภาพทางสังคมของนักกีฬาของตนให้มาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งค่อนักกีฬาที่มาจากฐานะทางสังคมที่แตกต่างกัน
5. นักกีฬาที่ร่วมเล่น และแข่งขันกีฬาในขณะที่อยู่สถาบันการศึกษา มักจะประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานอย่างดี ภายหลังจากจบสถาบันการศึกษา

ในส่วนที่เกี่ยวกับการพัฒนาการและการเจริญเติบโตของนักกีฬาในแต่ละวัย ความแตกต่างในเรื่องอายุ ต่อการร่วมเล่นกีฬาร่วมกัน มีความสำคัญมาก เพราะฉะนั้น การแข่งขันกีฬาจึงต้องกำหนดอายุ เพื่อที่จะสามารถร่วมเล่นกันได้ ซึ่งเป็นไปตามการพัฒนาการและการเจริญเติบโตของนักกีฬา แบ่งตามอายุได้ดังนี้

1. ระดับอายุ 6-8 ปี
2. ระดับอายุ 9-11 ปี
3. ระดับอายุ 12-16 ปี
4. ระดับอายุ 17-21 ปี
5. ระดับอายุ 22-40 ปี

ในด้านอายุที่ดีที่สุดของนักกีฬานั้น มีความสำคัญต่อสมรรถภาพและความสามารถทาง
 กลไก และจากวิจัยของโจคัล (Jokl) ในปี ค.ศ.1964 พบว่า

นักกีฬาหญิงที่ชนะเลิศและประสบความสำเร็จในการแข่งขันกีฬา มีอัตราอายุระหว่าง
 13-66 ปี

นักกีฬาชายวัยกลางคนก็สามารถปฏิบัติได้ดีเช่นเดียวกัน และการวิ่ง 5000 เมตร
 จะมีอายุ 25-30 ปี

ในปี ค.ศ.1699 ฮิราตา (Hirata) ทำการวิจัยการแข่งขันโอลิมปิกส์ที่โตเกียวในปี
 ค.ศ.1694 พบว่า

นักกีฬาชายที่เป็นผู้ชนะเลิศ มีอายุระหว่าง 15-54 ปี เกณฑ์ที่ดีที่สุดอายุ 20-30 ปี
 อายุเฉลี่ย 26.3 ปี

นักกีฬาหญิง มีอายุระหว่าง 13-35 ปี เกณฑ์ที่ดีที่สุดอายุ 17-25 ปี อายุเฉลี่ย 22.8 ปี
 (จิตวิทยาการกีฬาเบื้องต้น, 2527 : 12-52)

รายงานการวิจัยเกี่ยวกับวิทยุโทรทัศน์

กองเผยแพร่การศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2504) ได้ทำการวิจัยเรื่องอิทธิพล
 ของภาพยนตร์ และรายการวิทยุโทรทัศน์ต่อเยาวชนไทย เยาวชนที่มีอายุ 18-21 ปี ชอบดูข่าว
 มากที่สุด ผู้ปกครองชอบให้เยาวชนชมก็คือ รายการข่าวสารคดี คอบบ์ดูหา เพราะต้องการเพิ่มพูน
 ความรู้รอบตัว และยังพบว่า เยาวชนอายุ 10-21 ปี ดูวิทยุโทรทัศน์วันละ 2 ชั่วโมง

พรณีย์ เทพลักษณ์ (2507) ได้ทำการวิจัย ความสนใจของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ที่มีต่อรายการโทรทัศน์ในปี 2506 พบว่า นักเรียนใช้เวลาว่างดูโทรทัศน์
มากที่สุดและนักเรียนชายชอบดูมากกว่าผู้หญิงในช่วงเสาร์-อาทิตย์ เวลา 11.00-12.00 น.
และชอบดูหลังจากการทำบ้านเสร็จ ซึ่งเป็นผลก็คือ ได้รับความรู้และเป็นการพักผ่อน

บุญพันธ์ กระแสอินทร์ (2509) ได้ทำการวิจัยเรื่อง อิทธิพลของภาพยนตร์
โทรทัศน์ต่อพฤติกรรมของเด็กวัยรุ่น พบว่า เด็กวัยรุ่นใช้เวลาดูโทรทัศน์สัปดาห์ละ 13 ชั่วโมง
ภาพยนตร์โทรทัศน์มีอิทธิพลต่อเด็กวัยรุ่นในแง่ดี ช่วยในการเข้าร่วมสังคมกับเพื่อนและให้ความรู้
ทางด้านต่าง ๆ มาก

นพรัตน์ ตรีประชุม (2511) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์ความสนใจ
ของนิสิตที่มีต่อรายการโทรทัศน์ พบว่า นิสิตชายและหญิงมีความสนใจต่อรายการโทรทัศน์มากพอสมควร
ซึ่งส่วนมากดูทุกคืนและชมมากเวลา 18.00-20.00 น. ผู้ชายดูมากกว่าผู้หญิง 1-2 ชั่วโมง
ให้ประโยชน์ต่อความเป็นอยู่ในชีวิตประจำวันมากกว่าทางด้านการศึกษาในด้านพฤติกรรมอาจจะ
เป็นผู้ที่มีชื่อเสียง ปรับปรุงตัวเองให้ดีขึ้นในด้านของการดำรงชีวิต

รัฐจวน มินประดิษฐ์ (2513) ได้ทำการวิจัยเรื่องอิทธิพลของโทรทัศน์ที่มีต่อ
นักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย ซึ่งมาจากครอบครัวที่มีฐานะแตกต่างกันพบว่า ฐานะทางเศรษฐกิจมี
อิทธิพลต่อการเลือกชมรายการโทรทัศน์ของนักเรียนไม่มากนัก ส่วนใหญ่จะเลือกชมรายการที่สนใจ
ของนักเรียนเอง โดยจะชมวันละ 2 ชั่วโมงขึ้นไป และชอบดูระหว่างเวลา 18.00-20.00 น.
ส่วนวันเสาร์-อาทิตย์ และวันหยุดราชการ ชมมากระหว่างเวลา 10.00-12.00 น. การชมนั้น
ให้ประโยชน์ในด้านชีวิตประจำวัน และความบันเทิงมากกว่าทางด้านการศึกษาและ ไม่มีผลเสียต่อ
การเรียนของนักเรียน

ศิริรัตน์ เจริญศักดิ์ (2513) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสนใจรายการโทรทัศน์
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ชมโทรทัศน์ประเภทให้ความรู้
นักเรียนชายสนใจรายการวิทยาศาสตร์ และข่าวก็หาชมได้ นักเรียนหญิงชอบรายการข่าว ช่วงเวลา
ที่รับชมคือ 18.00-20.00 น. และชอบรายการบันเทิงมากกว่าเพื่อการศึกษา โทรทัศน์มีอิทธิพล
ในแง่ความคิด การแต่งกาย และกริยาท่าทาง

บังอร ทิรพัฒน์ (2516) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความนิยมของเด็กวัยรุ่นต่อโปรแกรมการศึกษาทางโทรทัศน์ พบว่า รายการข่าวที่วัยรุ่นชอบมากคือ ข่าวกีฬา ข่าววิทยาศาสตร์ วัยรุ่นหญิงชอบข่าวต่างประเทศ และข่าววิทยาศาสตร์ วัยรุ่นชอบการจัดรายการประเภทตอบปัญหา เล่นเกมส์ต่าง ๆ และยังเห็นว่ารายการข่าวและสารคดีจะช่วยเพิ่มพูนความรู้ และ เพื่อพักผ่อน. เวลาที่เหมาะสมกับความสนใจของเด็กวัยรุ่นคือ 30 นาที ถึง 1 ชั่วโมง เด็กวัยรุ่นต้องการรายการที่ให้ความรู้ในด้านต่าง ๆ

ทัศนีย์ ยาสมาน (2518) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การชมรายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษาของประชาชนในกรุงเทพมหานคร พบว่า รายการโทรทัศน์ประเภทส่งเสริมความรู้ทุกสถานี มีอัตราส่วนแตกต่างกันมาก และช่วงเวลาของรายการเป็นอุปสรรคของการชม เพราะจัดในช่วงเวลาที่ไม่เหมาะสมกับเวลาการรับชมมาก ในช่วงปกติที่รับชมเสมอและยังเห็นว่าการชมทีวีได้รับความเพลิดเพลิน ทนต่อเหตุการณ์ได้ความรู้รอบตัว การปรับปรุงรายการควรให้มีเนื้อหาสาระเพิ่มขึ้น

ประมะ สตะเวทิน (2531) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านสังคมและเศรษฐกิจ การดูโทรทัศน์ และทัศนคติของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานครพบว่า วัยรุ่นทุกคนมีโอกาสดูโทรทัศน์ รายการที่วัยรุ่นนิยมดูมากที่สุด ได้แก่ ข่าว ภาพยนตร์ เกมส์ต่าง ๆ ดนตรี และเพลง และกีฬา ตามลำดับ วัยรุ่นส่วนใหญ่ดูโทรทัศน์กับคนในครอบครัว

นันทวัน สุชาโต (1977) ได้ศึกษาถึงอิทธิพลของการดูภาพยนตร์ที่รุนแรงทางโทรทัศน์ที่มีต่อทัศนคติในเชิงก้าวร้าวของเด็กที่มีสถานะทาง เศรษฐกิจและสังคมต่างกัน และได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากพ่อแม่ต่างวิธีกัน พบว่า เด็กผู้ชายจะชอบดูภาพยนตร์ที่มีเนื้อเรื่องประเภทต่อสู้ผจญภัย และร้อยละ 87.8 ของเด็กดูทุกวัน และดูอย่างน้อยวันละ 2 ชั่วโมง (อ้างใน ประมะ สตะเวทิน 2531 : 19-20)

คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (2531) ได้วิจัยเรื่อง "พฤติกรรมการดูโทรทัศน์ของประชาชนในส่วนภูมิภาค (อ้างใน มติชน 13 กันยายน 2531 : 13) พบว่า ประชาชนส่วนใหญ่คือ ร้อยละ 76 ดูโทรทัศน์ทุกวัน ตัวแปรในเรื่องอายุ เพศ ไม่มีความแตกต่างในการชม บุคคลที่มีรายได้สูงชมมากกว่ารายได้ต่ำ เวลาที่รับชมคือ ข่าวภาคค่ำ ร้อยละ 85 สถานีที่รับชมมากที่สุดคือ ช่อง 7 รายการที่ชมมากที่สุด ข่าว ร้อยละ 29 กีฬา ร้อยละ 14 ชายชอบชมข่าวมากกว่าหญิง

MC. Donagh (1950) ได้ทำการศึกษาเรื่องอิทธิพลของวิทยุโทรทัศน์ในการใช้เวลาว่างพบว่า คนสนใจวิทยุโทรทัศน์มากขึ้นจนจำนวนคนที่ชอบขับรถเล่นในเวลาว่างลดลงตลอดจนการไปเยี่ยมญาติและการสนทนากันลดลงด้วย

Joseph K. Balogh (1959) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องนิสัยการชมรายการวิทยุโทรทัศน์ของนักเรียนในโรงเรียนมัธยม สรุปว่า

1. โดยเฉลี่ยนักเรียนชั้น 10 ชมวิทยุโทรทัศน์ประมาณสัปดาห์ละ 10 ชั่วโมง นักเรียนชั้น 11 ชมประมาณสัปดาห์ละ 15 ชั่วโมง และนักเรียนชั้น 12 ชมประมาณสัปดาห์ละ 10 ชั่วโมง
2. นักเรียนทั้ง 3 ระดับ ชมวิทยุโทรทัศน์ในวันเสาร์-อาทิตย์ มากกว่าวันอื่น ๆ และในวันศุกร์ นักเรียนชั้น 11 และ 12 ใช้เวลาชมวิทยุโทรทัศน์น้อยที่สุด

Edward Plamer (1974) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง รายการวิทยุโทรทัศน์สำหรับเด็ก สรุปว่า เด็กโตจะชมเฉพาะรายการที่สนใจเท่านั้น

Coffin (1984) ได้ทำการศึกษาถึงผลของวิทยุโทรทัศน์ที่มีต่อการใช้เวลาว่าง พบว่า ผู้ชมส่วนใหญ่จะลดดูภาพยนตร์ตามโรง และดูกีฬาน้อยลงหันมาสนใจกับวิทยุโทรทัศน์ ทำให้ลดการอ่านหนังสือพิมพ์และการฟังวิทยุกระจายเสียง

สรุปการศึกษาเกี่ยวกับวิทยุโทรทัศน์แยกเป็นประเด็นต่าง ๆ ตามลำดับคือ ช่วงเวลาในการรับชมรายการ รายการที่ได้รับความนิยมมากที่สุด อิทธิพลของวิทยุโทรทัศน์ ข้อคิดเห็นของบุคคลต่าง ๆ และรายการวิทยุโทรทัศน์เพื่อการศึกษา

1. ช่วงเวลาที่คนสนใจรับชมรายการวิทยุโทรทัศน์

ช่วงเวลาที่ประชาชนทั่วไปสนใจรายการ คือช่วง 18.00-22.00 น. ในวันธรรมดา และช่วง 10.00-12.00 น. และ 18.00-22.00 น. ในวันหยุด เป็นช่วงเวลาที่มีการรับชมมากที่สุด ส่วนนักเรียนนักศึกษาจะชมรายการในช่วง 18.00-20.00 น. ทุกวัน ในวันหยุดภาคกลางวันในช่วงเวลา 10.00-12.00 น. ทั้งประชาชนทั่วไปนักเรียน นักศึกษา มักจะชมรายการนานตั้งแต่ 15 นาที ถึง 1 ชั่วโมง

เยาวชนที่มีอายุ 10-21 ปี ชมรายการวิทยุโทรทัศน์ คั่นละ 3 ชั่วโมง

2. รายการวิทยุโทรทัศน์ที่ได้รับความนิยมมากที่สุดและน้อยที่สุด

ประชาชนทั่วไปนิยมชมรายการบันเทิงและรายการที่ให้ความรู้และสาระประโยชน์ สำหรับรายการที่เฉพาะเจาะจงลงไปนั้นมีความแตกต่างกันระหว่างผู้รับชม กล่าวคือ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น สนใจรายการภาพยนตร์ ละคร และรายการตอบปัญหามากที่สุดไม่สนใจรายการโฆษณาสินค้า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย นิยมชมรายการเกี่ยวกับความรู้ ดนตรี ภาพยนตร์ บันเทิง รายการอภิปราย รายการอนามัยสุขภาพจิต และรายการกีฬา นักเรียนอาชีวศึกษาสนใจรายการให้ความรู้และความเพลิดเพลิน เด็ก ๆ ชอบดูวิทยุโทรทัศน์มากกว่าฟังวิทยุ ดูภาพยนตร์ อ่านหนังสือพิมพ์ เล่นกีฬา หรือการเล่นอื่น ๆ

3. อิทธิพลของวิทยุโทรทัศน์

ผลดีของวิทยุโทรทัศน์คือเด็กวัยรุ่น คือ ช่วยในการเข้าถึงคบกับเพื่อนและให้ความรู้ที่เป็นประโยชน์ สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย และนิสิตเห็นว่านักเรียนได้ข้อคิดจากวิทยุโทรทัศน์มาปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น ในด้านกริยาท่าทาง ฯลฯ

4. ความคิดเห็นเกี่ยวกับวิทยุโทรทัศน์เพื่อการศึกษา

วิทยุโทรทัศน์มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ ความคิดเห็นหรือให้ความรู้หรือก่อให้เกิดทักษะใหม่ รายการปกคิมีผลต่อการศึกษาทั้งการศึกษาในระบบ และการศึกษาอกระบบ ซึ่งมีทั้งผลดีและผลเสีย และอาจจะเป็นผลเสียมากกว่า หากไม่มีการวางแผนทดลองและประเมินผลอย่างรอบคอบ เพื่อให้แน่ใจจริง ๆ ว่า เป็นผลดีมากกว่าผลเสีย วิทยุโทรทัศน์ยังให้ประโยชน์อย่างกว้างขวางในการแก้ปัญหาสังคมและการพัฒนาประเทศได้ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2521 : 10-13)

รายงานวิจัยเกี่ยวกับกีฬา

เจริญ กระบวนรัตน์ และคณะ (2525) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความต้องการรับบริการทางด้านการออกกำลังกายเพื่อส่งเสริมสุขภาพของข้าราชการและนิสิตในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พบว่า

1. ข้าราชการและนิสิตต้องการได้รับบริการทางด้านการออกกำลังกาย เพื่อส่งเสริมสุขภาพอยู่ในระดับมากที่สุด
2. ข้าราชการและนิสิตต้องการให้มหาวิทยาลัยจัดเตรียมสถานที่ อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกให้เหมาะสมเพียงพอกับความต้องการรับบริการอยู่ในระดับมากที่สุด
3. ความต้องการด้านบุคลากรที่จะมาให้บริการ ทั้งข้าราชการและนิสิตต้องการให้มหาวิทยาลัยจัดบุคลากรที่มีความรู้ความชำนาญแต่ละด้านมาคอยบริการให้คำแนะนำการออกกำลังกายอยู่ในระดับมากที่สุด
4. ความต้องการด้านความรู้เกี่ยวกับการออกกำลังกาย ทั้งข้าราชการและนิสิตต้องการได้รับบริการความรู้เกี่ยวกับเทคนิควิธีการออกกำลังกายและกติกาการแข่งขันมากที่สุด ส่วนการประชาสัมพันธ์ให้ข่าวสารความรู้เกี่ยวกับความเคลื่อนไหวทางด้านการออกกำลังกายด้านต่าง ๆ นั้น มีความต้องการรองลงมา
5. ข้าราชการและนิสิตต้องการให้มหาวิทยาลัยเป็นฝ่ายสนับสนุนงบประมาณทางด้านนี้ทั้งหมดมากที่สุด อย่างไรก็ตาม ข้าราชการและนิสิตยังมีความเห็นว่า บุคคลผู้ใช้บริการควรสนับสนุนงบประมาณร่วมกับมหาวิทยาลัยบ้างตามสมควร ในรูปของการเป็นสมาชิก โดยเสียค่าบำรุงเป็นรายเดือนหรือรายปี
6. ข้าราชการต้องการได้รับบริการในกิจกรรมประเภทบริหารทรวดทรง การบริหารร่างกาย เทนนิส แบดมินตัน มากที่สุด รองลงมาได้แก่ บิงปอง และยิงปืน
7. นิสิตต้องการได้รับบริการในกิจกรรมประเภทว่ายน้ำ ฟุตบอล เทนนิส มากที่สุด รองลงมาได้แก่ แบดมินตัน บิงปอง บาสเกตบอล ยิงปืนและวอลเลย์บอล
8. ในวันธรรมดา ข้าราชการและนิสิตต้องการออกกำลังกายในช่วงเวลา 16.30-18.30 น. มากที่สุด รองลงมาได้แก่ ช่วงเวลา 18.30-20.30 น.
9. ในวันเสาร์-อาทิตย์ ข้าราชการต้องการออกกำลังกายในช่วงเวลา 08.00-10.00 น. มากที่สุด รองลงมาได้แก่ ช่วงเวลา 16.30-18.30 น. ส่วนนิสิตต้องการออกกำลังกายในช่วงเวลา 16.30-18.30 น. มากที่สุด รองลงมาได้แก่ ช่วงเวลา 08.00-10.00 น.

10. ปัญหาและอุปสรรคสำคัญของการออกกำลังกายที่พบมากที่สุด คือ สถานที่และอุปกรณ์ที่จะให้บริการแก่ข้าราชการและนิสิตมีไม่เพียงพอ อีกทั้งขาดการดูแลบำรุงรักษา และสนับสนุนงบประมาณจากทางมหาวิทยาลัย เป็นเหตุให้ความต้องการรับบริการทางด้านการออกกำลังกาย เพื่อส่งเสริมสุขภาพของข้าราชการและนิสิตในมหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ยังต้องประสบกับปัญหาและอุปสรรคอยู่ต่อไป

คงศักดิ์ เจริญรักษ์ และคณะ (2526) ได้ทำวิจัยเรื่อง การเล่นกีฬาและออกกำลังกายของประชาชนในกรุงเทพมหานคร พบว่า

1. ประเภทกีฬาและการออกกำลังกาย ที่ประชาชนชายและหญิงสนใจมากที่สุด คือ ฟุตบอล
2. การเข้าชมการแข่งขันกีฬา ๗ สนามแข่งขัน ประชาชนชายและหญิงนิยมเข้าชมนาน ๆ ครั้ง
3. สื่อมวลชนที่ประชาชนชายและหญิงใช้ในการติดตามข่าวสารด้านกีฬา และการออกกำลังกายมากที่สุด คือ วิทยุโทรทัศน์
4. กิจกรรมกีฬาและการออกกำลังกายที่ประชาชนชายและหญิงปฏิบัติเป็นประจำมากที่สุด คือ การเล่นกายบริหารและการวิ่งเหยาะ
5. วันและเวลาที่ใช้ในการเล่นกีฬา และการออกกำลังกายของประชาชนชายและหญิงส่วนใหญ่เล่นในช่วงเวลาเย็น ครั้งละนานกว่า 1 ชั่วโมง และ 1 ชั่วโมง ตามลำดับ และเล่นสัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง โดยไม่กำหนดวันแน่นอน
6. เหตุผลในการเล่นกีฬาและการออกกำลังกายของประชาชนชายและหญิง คือ เล่นกีฬาและออกกำลังกายเพื่อสุขภาพและความแข็งแรง
7. เหตุผลของการไม่เล่นกีฬาและออกกำลังกายของประชาชนชายและหญิงที่ไม่เล่นกีฬาและออกกำลังกาย คือ ไม่มีเวลา

รายงานการประชุมสัมมนาการวิจัยทางพลศึกษา อันเกี่ยวข้องกับการเล่นกีฬาของเด็กเยาวชนที่เป็นนักเรียน พบว่า

1. กิจกรรมที่เด็กสนใจมากที่สุด คือ ฟุตบอล บาสเกตบอล วอลเลย์บอล
2. นักเรียนที่เป็นนักกีฬาชายและหญิง จะเป็นนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวทั้งสิ้น
3. เยาวชนทั้งภาคเหนือ ตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ สนใจกีฬาประเภทบุคคล

มากที่สุด รองลงมาคือ ตะกร้อ และวอลเลย์บอล (เอกสารฉบับที่ 1/2530 ประกอบการประชุม สัมมนาการวิจัยทางพลศึกษา, 2530 : บทคัดย่อ)

และจากเอกสารการรายงานผลการประเมินผลการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 20 ณ จังหวัดร้อยเอ็ดระหว่างวันที่ 23-29 มกราคม 2530 จากกลุ่มตัวอย่าง 808 ราย เจ้าหน้าที่ และนักกีฬา ในส่วนที่เกี่ยวกับภูมิหลังของประชากร พบว่า

1. เกี่ยวกับเพศ

1.1 เป็นเพศชาย 560 คน คิดเป็นร้อยละ 69.31

1.2 เป็นเพศหญิง 248 คน คิดเป็นร้อยละ 30.69

2. เกี่ยวกับอายุ

2.1 10-16 ปี 94 คน คิดเป็นร้อยละ 11.63

2.2 17-25 ปี 454 คน คิดเป็นร้อยละ 56.19

2.3 26-35 ปี 184 คน คิดเป็นร้อยละ 22.77

2.4 35 ปีขึ้นไป 76 คน คิดเป็นร้อยละ 9.41

3. เกี่ยวกับระดับการศึกษา

3.1 มัธยมศึกษาและเทียบเท่า 249 คน คิดเป็นร้อยละ 30.82

3.2 เตรียมอุดมศึกษา-อนุปริญญา 168 คน คิดเป็นร้อยละ 20.79.

3.3 อุดมศึกษา (มหาวิทยาลัย, ปริญญาตรีขึ้นไป) 391 คน คิดเป็นร้อยละ 48.39

(รายงานผลการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 20 รายงานการประเมินผลการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 20 ณ จังหวัดร้อยเอ็ด, 2530 : เอกสารโรเนียว)

สรุปการศึกษาเกี่ยวกับการกีฬาของเด็กและเยาวชน แยกตามประเด็นต่าง ๆ ตามลำดับ

ดังนี้

1. การกีฬาที่มีส่วนช่วยพัฒนาบุคคลไปสู่ความเป็นบุคคลที่สมบูรณ์แบบยิ่งขึ้น ทั้งนี้สื่อมวลชนจะต้องมีส่วนช่วยในการสนับสนุน และการส่งเสริมอย่างสม่ำเสมอ
2. การส่งเสริมกีฬานั้น ควรได้รับการส่งเสริมตั้งแต่เด็ก
3. ความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมไทยและสังคมไทยมีบทบาทอย่างมาก โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับครอบครัว
4. การเข้าร่วมเล่นกีฬาแต่ละคนมีเหตุผล ส่วนใหญ่มาจากผู้เล่นกีฬาเอง

และสรุปการศึกษาเกี่ยวกับกีฬาของประชาชนและเยาวชนในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการรับสื่อมวลชนกับความสนใจ และการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา ดังนี้

1. สื่อมวลชนที่ประชาชนติดตามข่าวสารด้านกีฬามากที่สุด คือ วิทยุโทรทัศน์
2. ประเภทกีฬาที่ประชาชนสนใจมากที่สุด คือ ฟุตบอล บาสเกตบอล วอลเลย์บอล
3. อายุของผู้ชนะเลิศในการแข่งขันกีฬา ชายอยู่ระหว่าง 20-30 ปี เฉลี่ย 26.3
4. อายุของผู้ชนะเลิศในการแข่งขันกีฬา หญิงอยู่ระหว่าง 13-35 ปี เฉลี่ย 22.8
5. การเข้าชมการแข่งขันของเยาวชน นาน ๆ ครั้ง
6. วันและเวลาการออกกำลังกายและการเล่นกีฬา อยู่ในช่วงเย็น ๆ ครั้งละประมาณ นานกว่า 1 ชั่วโมง
7. เหตุผลที่ออกกำลังกาย คือ สุขภาพอนามัย
8. ในด้านของการเล่นกีฬา คือ เพศชายมากกว่าเพศหญิง
9. อายุที่สนใจกีฬา (เข้าร่วมมาก 17-25 ปี)
10. ระดับการศึกษา อุดมศึกษาขึ้นไป

ศูนย์วิทยุโทรทัศน์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย